

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalıt, hakka dayalı dergi

Cemal Safi ♦ Fikret G6rg6n ♦ Tayyib Atmaca ♦ Mehmet Şeker ♦ L6tf6 Kılıç
G6kmen Sakin ♦ Abd6lhadi Bay ♦ Erhan amurcu ♦ Mevl6t Yavuz ♦ Halit Yıldırım
Hayrettin 6nder ♦ İlkey Coşkun ♦ S6nd6s ArslanAka ♦ AŞık Medeni Karataş
İlker G6lbahar ♦ Şakir Ő6k6r ♦ Erdal Noyan ♦ Mehmet Pektaş ♦ Salim Kanat
Osman Gazi Turaç

20 Őayı 21 Ekim 2019

BAKIRKÖY'DEN MEKTUP VAR

◆ Cemal Safi

Sensizdim kendime bir iş aradım,
Baştan savıp asabımı bozdular.
Hatırşinas dostlarıma uğradım,
Sağolsunlar müdür beye yazdılar.

Müdür bey gerçekten yufka yürekmiş,
İşim inşaatta kazma kürekmiş,
Bir sağlık raporu almam gerekmiş,
Tam teşekkür hastaneye yazdılar.

Yağışlı gözümün hazan çağı da,
Olur olmaz yerde başlar ağıda,
Sinir servisine giden kağıda,
Aklından zoru var diye yazdılar.

Bir saat anlattım tek bir buseni,
Doktorlar efsane sandılar seni,
Belki de alaya aldılar beni,
Bana palavracı diye kızdılar.

Bir ara sensizlik krizim tuttu,
Bilmem ki o anda ne olup bitti.
Hekimler heyeti havale etti,
Acil vak'a Bakırköy'e yazdılar.

Bu çağda bu sevda abes dediler,
Cezası çelikten kafes dediler,
Ben kime ne yaptım, ne istediler,
Bana bu çukuru niye kazdılar.

Burda ne sen varsın, ne de bir iş var,
Üç adım voltalık gidiş geliş var.
En ayıp sözlerle kaplı dört duvar,
Bunca küfrü kime, niye yazdılar.

Açmak için zahmet etme zarf açık,
Hâlâ bana sevgin varsa birazcık,
Mektubumu alır almaz yola çık,
Gözyaşlarım bir acayip azdılar,
Gözyaşlarım bir acayip azdılar.

TÜKÜR ULAN TÜKÜR

◆ Fikret Görgün

Dert etme dünyayı, sat anasını,
Bırak, kim tutarsa tutsun yasını,
Âlem görsün kepazenin hasını,
Kulak asma olur olmaz habere,
Tükür ulan tükür, olduğun yere!

İnsanlıktan, temizlikten sana ne,
Senin de bir beden var, daha ne,
Yutkunma boş yere, bulma bahane,
Sakın heder etme göz göre göre,
Tükür ulan tükür, olduğun yere!

Hastalıklar yeryüzünde dolaşsın,
Köşe bucak, her noktaya ulaşsın,
Genç ihtiyar, tüm millete bulaşsın,
Vatanın her yeri dönsün revire,
Tükür ulan tükür, olduğun yere!

Ne yazar, gururun, hayân olmasın,
İsterse adamdan sayan olmasın,
Aman tükürüğün ziyan olmasın,
Doğduğuna pişman olsun yer küre,
Tükür ulan tükür, olduğun yere!

Dünya yalnız senin, yaşa gönlünce,
Bindiğin o dalı kes bir an önce,
Gayret et, kalmasın çocuğa, gence,
Dolmadan Allah'ın verdiği süre,
Tükür ulan tükür, olduğun yere!

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakkında dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş* Set Amiri: *Halit Yıldırım*

Sosyal Medya Ulağı: *Tuğrul Karahan* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergietzmail.com*

20. Sayı Ekim 2019 ISSN-0106417 (edergi)

ÇAYDANLIK

◆ Tayyib Atmaca

Sizin orda külek esti
Buralarda hava isti
İsti nefesimi kesti
Söyle mene hara gedim

Şirin yukudan uyansan
Gelip kapıya dayansan
Maşınlı ya da yayansan
Cemaati yara gedim

Küçelerde mahnı çalar
Odunu könlüme salar
Azadlıqda güller solar
Saza yoksa tara gedim

Oyanıp da bir baksana
Dalım sıra su döksene
Al seksene ver seksene
Pulum sere sere gedim

Selamın çatsın Şeker'e
Mıh mı battı de tekere
Ağalar dönmüş nökere
Hansı şardan şara gedim

Gül dalında karga öter
Atmaca uçtuğun yeter
Sekiz karış torpaq yeter
Yerden geldim yere gedim

ŞEKERDENLİK

◆ Mehmet Şeker

Kazanlar* Türk, kepçe gavur
Düşmanları alnından vur
Ekinleri yele savur
Dost ellere düşsün yolun

Kıymet bilen alını ak
Önü toprak sonu toprak
Hele gel de bir beri bak
Sağlam olsun elin kolun

Mıh batsa teker değışir
Gün gelir Züfer değışir
Belki o haber değışir
Yolunu ışısın tolun

Gül dalına karga konmaz
Hak yiyenler asla onmaz
Danışanın sözü donmaz
Mamur olsun sağın solun

Barı get bir çare gayd sen
Özüne güvenmelisen
Hara gedirsen gel hemen
Şu sözlerin olsun folun

Günler geçer tatlı acı
Medet ana, medet bacı
Fakir hepsine duacı
Ötesini kuru yolun

* Kurban Bayramı vesilesiyle bir süre öncesinde Bakü'ye giden aziz arkadaşım Tayyib Atmaca, Hece Taşları'nın 54. sayısını gönderirken "Nereye gidersek gidelim dergi de bizimle" diyerek bir not düşmüştü. Derginin o sayısı Bakü'de hazırlandı, oradan yola çıktı, bize ulaştı. Bizim buralarda rüzgârlar eser, yağmurlar yağarken; yolları, sokakları, bodrum katlarını seller basarken, lütfedip fakire bir şiir yazmış. Dedi ki "Haydi bakalım bir cevap yaz."

Ha deyince olur mu? "Kafam kazan gibi" diye cevap verdim. O da "Kazanlar Türk" dedi. Oradan yola çıktık. Kazasız buraya vardık.

KARINCA KIYIMI

◆ Erdal Noyan

Hepimiz cana kıyıyoruz!
Sivrisinekleri, karasinekleri kendimizi savunmak gereğine dayanarak konu dışında tutsak da kıyacılıktan kurtulamıyoruz.

Başka hiçbir canlının celladı değilsek bile karınca katilliğimiz neredeyse kesin!

Ayağımızı yere öylesine bastığımız, bahçenin çeşmesini ellerimizi yıkamak amacıyla açtığımız her keresinde o ufaktan da ufak canlıları ezdiğimizizi, boğduğumuzu bilmezden geliriz.

Bastığı yere dikkat edenleri, çeşmenin suyunu dışa akıtmamaya çalışanları kutluyorum; bunu başaramadıklarında istemeden öldürmüş oluyorlar.

Yürüyen, tırmanan, inen, zıplayan karıncaların üstlerine umursamadan basanlar, su akıtanlar bilerek öldürmüş oluyorlar.

Zarar verdikleri için öyle yaptım savunusunun bu konuda yeri bulunmuyor çünkü andığım eylemler o nedenle işlenmiyor.

Dört aydan on beş yıla dek yaşayabildiklerini bilirse sanırım eylemimizin korkunçluğunu daha iyi anlarız.

Ezdiğimizde, boğduğumuzda kendince uzun bir yaşama kıymış oluyorsunuz.

Atta, çılgin sarı, çöl, firavun, hayalet, kaldırım, kehribar, kırmızı orman, marangoz, mermi, sahara gümüş, siyah bahçe gibi binlerce tür karınca yaşamın dengesine bedenlerince katkı sunuyorlar.

Bir gün boyutların tersine dönmeyeceğinin bir güvencesi var mı?

Onların kocamanlaştıkları, insanların ufaklaştıkları bir durum ortaya çıksa yeni irilerin bizlere duygusuz, acımasız davranmalarını ister miyiz?

Ağırlığının bilmem kaç katı ağırlıkta yük sırtlanan koskocaman böceğin o yükleri başımıza attığını bir düşünelim!

İnlediğimizin, kıvrandığımızın, ağladığımızın, öldüğümüzün hiç umursanmaması iyi bir şey midir?

Aileyi, arkadaşları, halkı ansızın ve pisi pisine yitirmek duygusunu kim öğrenmek ister?

İnsanız ancak zalimliği seçmek zorunda değiliz.

Sözlerimle kimi ince yürekleri üzdüysem üzgünüm.

Havayuvunun içinde, dışında ve elimizin, ayağımızın hemen ucunda bizden başkalarının da varlıklarını özüm ve herkese anımsatayım istedim.

HORMONLU ŞİİR

◆ Gökmen Sakin

Yazdığın, çizdiğin hepsi hormonlu
Duyar mısın şair, bu nasıl şiir?
Bir hecede tat var, on birinde yok
Sayar mısın şair, bu nasıl şiir?

Bu işi yapmaya seni kim itmiş?
Bağ çiçek açmadan üstü ot bitmiş
Salatalık mı bu uzamış gitmiş?
Hıyar mısın şair, bu nasıl şiir?

Çamura saplanmış her iki ayak
Batıran öküzün hakkı tam dayak
Kabak mı, karpuz mu dizdiğin uyak?
Soyar mısın şair, bu nasıl şiir?

Doğal ve içten yaz, kanma görsele
Emeksiz hâsılat kapılır sele
Az biraz Reyhanî, Âşık Veysel'e
Uyar mısın şair, bu nasıl şiir?

Gökmen der duygular, insin derine
İşi ver ehline, çekil serine
Aldığın kalemi lütfen yerine
Koyar mısın şair, bu nasıl şiir?

ÇOCUKLUĞUM

◆ Abdülhadi Bay

Kışın yağmur yağar, sel sele gider
“Balık Suyu” bentler yıktı, bir zaman
“Kumru” da evlerden kalmamış eser
Atamıza evdi barktı bir zaman.

Babamın var idi sarı ineği
Kuyruğuyla kovalardı sineği
Al beygirdi bizim evin bineği
O da kahrımızı çekti bir zaman

Koyun, kuzu birbirine karışır
Çocuklar eşeğe biner yarışır
İtler boğuştukça köylü dövüşür
İt yüzünden kavga çıktı bir zaman

Sabah kahvaltısı karnımız çok aç
Çaylar bardaklarda, sahanda “omaç”
Herkes ayrılır bir-iki “sıkmaç”
Hamt ederdik, şükür çoktu bir zaman

Anam erken kalkar “yannık” yayardı
Yağını tabağa, ayrı koyardı
Yağ dürümü yapar, karnım doyardı
Kızgın saca şıllık döktü bir zaman

Kuzuları önümüze katardık
Yorulurduk çipil tere batardık
Razzak’ta çimerdik, kulaç atardık
Gölekler tapusuz mülktü bir zaman

Çütten gelen beygirlere binince
Bir solukta “Kurt Deline”, inince
Süt sağılıp “teleme”ler yenince
Bizden mutlu kimse yoktu, bir zaman

Bereket var idi unda ekmekte
Yağlar tabaklarda ayran külekte
Karakarga gibi karasinek de
Soframıza kondu, kalktı bir zaman

Dağdan iner sürü sürü koyunlar
Sağıma giderdi kızlar, kadınlar
İyi bilir bunu köylü olanlar
Süt küleği başa yükü, bir zaman

“Hürle”, “cılban” “elem” “kubar” ve saman
“Kemre”, “kesmik”, “ganne” aklımda kalan
Cekete “sako” der dona da “tuman”
Kerpiç evler bize köşktü bir zaman

“Yağlıgımı” yuyup astığım oldu
Cebimde üzümüm, bastığım oldu
Rüzgâr gibi koşup estiğim oldu
Kırıldı ayağım, burktu bir zaman

Örüne kalkardı, erkenden babam
Uyuşup yatanı saymazdı adam
Adam olan adam bilir, yol yordam
Yolumuza ışık yaktı bir zaman

EVLİLİK

◆ Erhan Çamurcu

Hüseyin Hoca, delikanlının verdiği davetiyeyi masaya tatlı sert bir şekilde fırlatırken:

-“Ulan şu haltı bir yiye pişman bir yemeyen..!” dedi. Masadakiler birbirlerine bakarak belli belirsiz birer kahkaha attılar. Delikanlı ne olduğunu anlamaya çalışırken masada bulunanlardan Şerafettin, yanındaki Hasan’ı dürterek Hüseyin Hoca’yı işaret etti ve sanki çok mühim bir konu açıyormuş gibi sordu:

-Hüseyin Hoca’m, millet evlenmek için can atıyor; senin şu dediğin lafa bak! Şu bekârlara öğüt vereceğin yerde, yakışıyor mu sana?” Hüseyin Hoca, bam teline basılmışçasına irkildi:

-“Madem öyle dedin, size evliliği kısaca anlatayım.” Şerafettin, kaş göz işareti yaparak kahvede bulunan herkesi masanın etrafına topladı. Kahve ahali oldum olası meraklıdır zaten Hüseyin Hoca’nın hikâyelerine. Milletın başına toplandığını görünce iyice tava gelen Hoca:

-“Hele tazele bakalım şu çayları da şunlara evliliğin kısa bir tarifini yapayım Memet Abi.” diyerek söze başladı.

Kahveci çayları doldururken Hüseyin Hoca da iyice yaslandı sandalyesine. Davetiyeyi getiren delikanlı da bir köşeye ilişti, dinlemeye başladı:

-“Evlendiğimde yirmi dört yaşındaydım. Okulu bitirir bitirmez sanki kızlar bir yere kaçacakmış gibi apar topar evlendirdiler bizi. Şimdiki aklım olsa üç beş sene kafamı dinlemez miyim? Gel gör ki o zaman bir iş yaptığımızı sanıyoruz tabii. Akıl başa geldi ama iş işten geçtikten sonra. Neyse uzatmayalım, daha nişanlıyken ağzımıza bal çalmaya başladı bizim hatun. Evlenince şunu yaparım, bunu yaparım; sen nasıl istersen öyle yaparım, senin istemediğin bi şeyi asla yapmam... Ben de zannettim ki evlendikten sonra krallığımı ilan edecem. Gel zaman git zaman biz evlendik. Evlendik ama harbiden evde kral gibiyim! Sabah uyanıyorum, burnumda mis gibi bi koku. Patates kızarmış, yumurta haşlanmış, domatesler dilim dilim doğranmış, ekmeğe tereyağı sürülmüş, çay fokur fokur kaynıyo... Bi geriniyorum ki yatağın içinde, görmeniz lazım.” Hüseyin Hoca, çayından bir yudum aldı, sandalyesine tekrar yaslandı. Şerafettin, Hüseyin Hoca’yı coşturmak için:

-“Helal sana Hoca! Bu zamanda böyle adam mumla arasan bulunmaz!” deyip hocanın omzuna elini vurunca masanın etrafındakiler kahkahayı patlattı. Hoca iyice havasını bulmuş olacak ki devam etti anlatmaya:

-“Öğlen eve geliyorum; daha zile basmadan kapı açılıyor, terlikler ayaklarımın önüne konuyor, doğru masaya... Masada bi kuş sütü eksik. Akşam olunca eve koşarak gidiyorum. Millet arkamdan gülüyo ama gülen gülsün, evde bi elim yağda bi elim balda. Eve giriyorum, sofru kurulmuş, yemeğim tabağıma konuyo, tabak önüme yavaşça bırakılıyo. Daha yemek biter bitmez sofru kalkıyo, bi bakmışsın çay gelmiş ortaya. Ben uzatmışım bacaklarımı televizyona doğru, çayım konuyo önüme, şekeri atılmış, karıştırılmış; kuru yemiş, kurabiye, pasta... Bu anlattığım şey üç dört ay sürdü. Sonra öyle doğal, öyle yavaş, öyle kendiliğinden değişti ki bazı şeyler, dur diyemedim.” Bu sefer Hasan bastı Hoca’nın bam teline:

-“Balayı bitti tabii!” Kahvedeki herkes bir kez daha kahkahayı bastı. Hüseyin Hoca’nın keyfi kaçsa da iştahı yerindeydi; çayından bir yudum daha içip devam etti:

-“Dedim ya üç dört ay kadar her şey rüya gibi gittikten sonra bi sabah uyandım, yine geriniyorum yatakta. Baktım bizim hanım da yatakta. Dürttüm hafiften: “Hayırdır, sen kalkamadın mı bu sabah?” “Çok yoruldu dün, uyuyakalmışım. Kusura bakma, hemen kalkarım.” deyince: “Yok canım, sen zahmet etme; ben hallederim.” deme gafletinde bulundum. O günden sonra her sabah yorgun bizim hanım.” Kahvedekiler kahkahayı patlatırken çayını üçüncü kez yudumladı Hüseyin Hoca ve boş bardağı tabağa hızla koydu:

-“Doldur Memet Abi, gençler lafa meraklı anlaşılan, şu hikâyeyi tamam edelim!” Delikanlı da iyice yaklaştı masaya. Hüseyin Hoca kaldığı yerden devam etti:

-“Aradan bir üç dört ay daha geçti geçmedi, bi gün öğle yemeği için eve gittim. Zile basıyorum, açan yok; kapıya vuruyorum duyan yok; üstüme anahtar almak da âdetim değil o zamana kadar. Ben kapıda beklerken karşı komşu dışarı çıkıp:

-“Hüseyin Abi, Zehra ‘Anneme kadar gidecem, Hüseyin gelirse merak etmesin.’ dedi.” dediğinden beri anahtar taşımaya başladım. Zaten o günden sonra öğle araları yemek için eve gitmeyi de bıraktım.” Masadakilerden biri heyecanla sordu:

-“Niye?”

-“Bizim hanım, öğlenleri de yorgun olmaya başlamış da ondan!” Aynı kahkaha bir kez daha kapladı kahveyi. Hüseyin Hoca aynı heyecanla devam etti:

-“Bir yıl kadar sonra evde işler iyiden iyiye değişti. Akşam yemeklerindeki saltanat da çoktan yıkıldı. Daha ben kapıdan girer girmez hazır olan sofrayı artık ben kurmaya başladım. Elimde bir tek çay kalmıştı. En azından ona şükredeyim derken akşam çayındaki değişimi adım adım izleyebildim. Hani dedim ya çayım sehpaye konuyor, şekeri atılıyor, karıştırılıyor falan diye... Bi gün yemekten sonra sofrayı kaldırdık, çay geldi. Ben her zamanki gibi uzatmışım bacaklarımı, televizyon izliyorum. Hanım çayı sehpaye koydu. Baktım, şekeri atılmış. Bekledim karıştırın diye, bizimki hiç orali değil. Heralde dalgınlığına geldi, diye düşündüm; ben karıştırdım. Birkaç gün sonra yine bi akşam yemeğinden sonra çay içecek. Çay geldi ortaya, ben tabii uzanmışım çekyata, çayım geldi önüme. Bi de baktım, şekeri yok. Şekeri unuttu herhalde diye düşündüm. “Hanım şekerini atmamışsın!” dedim. “Sen ativer canım, görmüyo musun, işim var!” demesin mi? ‘Neyse’ dedim, attım şekeri, karıştırdım çayı. Aradan biraz zaman daha geçti tabii. Akşam yemeğini ben hazırlıyorum artık, öğlen zaten eve gelmiyorum, sabah kahvaltı işini de çoktan bıraktık. Bi akşam yemekten sonra bulaşığı falan yıkadım, bekliyorum ki çay gelsin. “Hanım, çay yapmadın mı?” “Ya, o kadar yorgunum ki, ne olur bugün sen demleyiversen!” O akşamdan itibaren evde çay keyfim de kalmadı.

İlk zamanlar iki gün giydiğim elbise üçüncü gün mutlaka yıkanır, ütülenir, dolaba konurdu. Hele temiz çorap sıkıntısı nedir, bilmezdim. Alıştım ya dolabı her açtığımda temiz, ütülü elbise bulmaya; bi sabah kalktım erkenden, kahvaltıyı falan hazırladım, çayı koydum, üstümü değiştireyim diye dolabı bi açtım, elbise yok! Şimdi çekiniyorum da uyandırıp sormaya! Ararken ararken buldum bir iki bi şey. Neyse baktım ütülenecek. Güzelce ütüledim. Akşam sordum tabii: “Sabah ütülü elbise bulamadım, ütü yapmadın mı sen?” “O kadar yorgunum ki, hiç ütü yapacak halim yok, sen yapmışsın işte ne güzel!” O günden sonra ütüyü hep ben yaptım. Hatta bi sabah temiz elbise bulamayınca iki günde bir değiştirdiğim elbisenin kullanım süresi bir iki haftayı bulmaya başladı.

İlk altı ay sürdüğüm krallığın ardından evde sessiz, sedasız, gönüllü bir ihtilal oldu. Bizim krallık da iki seneye kalmadan gönüllü esarete dönüştü anlayacağınız.”

Konuşmanın başından beri dikkatlice Hüseyin Hoca’yı dinleyen delikanlı dayanamadı:

-“Yahu hocam, o kadar kötüledin, hiç mi iyi tarafı yok bu evliliğin?” Hüseyin Hoca birden ciddileşti:

-“Evlilik askerlik gibidir delikanlı, giderken kahraman zannedersin kendini; oraya varınca şafak sayarsın.” Kahvedekiler son kez kahkahayı patlatırken, Hüseyin Hoca boşalan bardağını tabağa keyifle bıraktı, delikanlı elindeki davetiyelerle sessizce kahveden çıktı.

İLENTİ

◆ Mevlüt Yavuz

Beni bu hallara düşürdün ya sen
Bir daha şafağın sökmesin senin
Alemi dolaşsan, dünyayı gezen
Yüzüne gören göz, bakmasın senin

Baharı görmeden çiçeğin solsun
Arayan perişan hallerde bulsun
Issız dağ başları meskenin olsun
Taşında keklikler sekmesin Senin

Gelsen de elli beş, atmış yaşına
Sinekler tünesin müflis çarşına
Haybeye dolaşıp dur da karşına
Bir insan evladı, çıkmasın Senin

Ceyranın kesilsin, ışsız kal hep
Beyhude kilitli kapılar çal hep
Gazyacağı, fitili, lambayı bul hep
Yakmağa çakmağın, çakmasın Senin

Ölünce kar, tipi kaplasın yolu
Ucundan tutacak olmasın “sal”ı
Gelip de yanına bir Allah kulu
Üstüne bir tas su dökmesin senin

Başında beklesin, köyün valisi
Desinler ortada kaldı ölüsü
Arefe gününde tek murt çalısı
Kimseler kabrine, sokmasın Senin

DÜNKÜ ZAĞAR

◆ Halit Yıldırım

Dümkü bizim zağar büyümüş sanki
Her şeye uluyor hele bir bakın
Cümle yalak salak kol kola kanki
İt kopuk buluyor hele bir bakın

Daha dün fırını yıkan bunlardı
Her taşın altından çıkan bunlardı
Birbirine boynuz takan bunlardı
Her telden çalıyor hele bir bakın

Dümkü bizim zağar tam da havada
Zamparalık varken gitmez ava da
Keklik gibi seker dümdüz ovada
Kıçından soluyor hele bir bakın

Adam olmaz bundan çeksen hizaya
Aldırmaz yüzsüzdür her bir cezaya
Davara değil de koşar nizaya
Kurt gibi dalıyor hele bir bakın

Zincir hiç kâr etmez kafes az gelir
Sövüp saymak ona çalgı saz gelir
İki kötek vursan inan haz gelir
Sırtıp gülüyor hele bir bakın

GÖRÜN GARI

◆ Hayrettin Önder

Yoksullukta ettik yarış
Hile oldu alış veriş
Memleketi karış karış
Satıyoruz, görün gari.

Karıştırıp kanı kana
Hüküm sürdük cihana
Vatanseveri zindana
Atıyoruz, görün gari.

Fitne fesat kol geziyor
Yazanlar yalan yazıyor
Sanmayın gemi yüzüyor
Batıyoruz, görün gari.

Uyuşmanın sonu elbet
Esarettir, hem müebbet
Hain içte, boşa nöbet
Tutuyoruz görün gari.

Nerden çıktı bunca akın
Yıkım bunlar kardeş yıkım
Vatan giderken takım
Tutuyoruz görün gari.

Küfrederek dünümüze
En mukaddes günümüze
Ne konursa önümüze
Yutuyoruz, görün gari.

İbret ile baktık izle
Sözle gemi yüzmez sözde
Krizle kalkıp krizle
Yatıyoruz, görün gari.

Bayrağı, dini, vatanı
Sevmeyenin bozuk kanı
Ateş sardı dört bir yanı
Tütüyoruz, görün gari.

Olmalıyız tek bir yürek
Aslan gibi kükreyerek
Her taraf düşmanken tüfek
Çatıyoruz, görün gari.

Plan kuruyorlar plan
Söylenenler yalan dolan
Kıyamet mi gerek ulan
Bitiyoruz, görün gari.

Figani der bu duruma
Düşmek gidiyor zoruma
Yeni nesil uçuruma
Yitiyoruz, yetin gari.

GALİBA

◆ İlkay Coşkun

Acemilik köreliyor
Heves gemin su alıyor
Sinende ruh daralıyor
Yaşlanıyorsun galiba

Aklın fikrin pazıladı
Her geçen gün cozuladı
Süt körpesi kuzuladı
Yaşlanıyorsun galiba

Her bir yanın yara bezi
Savaşlarca sanki gazi
Yaşadıkların hep mazi
Yaşlanıyorsun galiba

Boş caka, hırpani özlü
Kurt kılıklı kuzu yüzlü
Körüm demez badem gözlü
Yaşlanıyorsun galiba

Kâmile çıkmış edenin
Serkeş tufeyli didenin
Kaç zühd öldürdü bedenin
Yaşlanıyorsun galiba

Martın kedisi azıyor
Hipnozda sanki tozuyor
Çene, efsane yazıyor
Yaşlanıyorsun galiba

Ağrıyan yanın aş basar
Daüssıla canın kasar
Görem derdin nasıl kusar
Yaşlanıyorsun galiba

Sülale içi tek ayrık
Şuh kahkaha dudak yarık
Görümlük parlayan çarık
Yaşlanıyorsun galiba

Varsılı zanneder toku
Pinekte horozun yoku
Bildigin küllüğün koku
Yaşlanıyorsun galiba

Eke toha, çanak eni
Hâl-i pürmelâl piç geni
Satarlar yüngüle seni
Yaşlanıyorsun galiba

Coşum ve zevkten bıcarsın
Cehl içre kendin yıkarsın
Mamafih üste çıkarsın
Yaşlanıyorsun galiba

Kaç göbek kaç soy dalın var
Vasiyet bekler malın var
Emek verilmiş salın var
Yaşlanıyorsun galiba

Sizde var her türden izim
Gâvur olup mümin ezim
Benim bildiğim tek tezim
Yaşlanıyorsun galiba

Toprak doyurur her sinen
Doldurmaz küfe der sinen
Yüreğin medfun yer sinen
Yaşlanıyorsun galiba

YAPRAH GIMILDAMI

◆ Sündüs Arslan Akça

Sabah ezanla düştük yola. Ele bi heveslen gelim ki, sıcağı falan görmi gözüm. Bizimkine evvelden demiştim, gitmisken bi 10-15 gün galacam. Gafası nerde bilmim. İşine gelmedi ya, heç duymamış bile.

Yolda hemen diyi ki: “Pazar günü dönece de mi?” Töbe bismillah! Bu herif heç ağıllanmi. Onca ağlata ağlata gurbeti su yolu ettirdi bahan. Alla göri yuharda, bah şimdi babamın üregini yahdı ya sıra ona geldi. Gız, döndü dolaştı benim melmekette ohudu. İş yine benim melmekette, damadı gine ordan buldu. Rabbim bili işini. Sen bi babaya yol gözletirsen sahanda sıra gelir bele.

Gene ahlıma düştü, ele gızı istemeye geldiklerinde sanki herifnen ikimizin ciğeri haşlandı. Diyisin ölüme gidi. Çoh çoh gocaya gidecek işte. Biz de gelin gittik. Ciger işte insan dayanami. Gurbetligi en çoh ben bilim. Çağayı da verdik gurbete. Ne halt edecez bilmim, Daha düğün olmadan gendimizi salmışış.

Bana ettiklerini çekecek diyim ama ben de yanım yanısıra. Neyse bu yazdıklarımı görse üregi darlanacak ama nedem, dedim gitti.

“Pazar dönece mi?” demişti en son de mi? Dedim: “Dönmem herif. Biraz Geban’da biraz da gızın yanında galacam. Gedin oğlanla başınızın çaresine bahın.”

Zannetmeyin beni ösgediğinden diyi. Duman beni tuta ocağa bir gap yemek goymayı bilmi ki. Gorhiler aç galacaklar. Sade yemek mi, evdeki makineler nasıl çalışır bilmi. Ev ocak nasıl süpürülür bilmi. Anam babam kirli çorapları daha galdırmayı bilmi. Ele çihari, birahi çihardığı yerde.

Geri dönüşte bilim ev ocak batmış beni bekleyecek. Ama nedem ben de istim az daha melmekette galam babam ve bacılarımla. Üstelik çağamızda burda artık. İnsan torpağı, torpağın içine birahtılıklarını, Seftil’i, Fırat’ı ayağın değdiği her tarafı özli. Burnumun direği sızli, ele doluklaşım. Ağlayacam da sizden ar edim.

Alla vere evi çoh batırmayalar. Ben de edemim yapam artık. Yeni yetme gelin degilim ki.

Neyse daha ses etmedi. Geldik çağanın evine. Ana üregi evde ne bulduysam çağayla bize pay ettim. Her bir şeyden bincicih da olsa goydum. Alla sizi inandıra arabada oturacah yer galmamıştı. Bahtı bele olmayacah herif gitti gomşunun arabasını aldı. O bizimkinden büyükçe. Hemi de jipmiş. Ele havalı havalı melmekete giderik artıh. Zaar ne bilecekler bizim değil.

Oğlan diyi ki:

“Anne ya evde bişey birahtımadın hepsini ablama verdin.”

Nedem ya, benim yedigimden yemese lokmalar zehir zuggum olmaz mı bahan.

Ne bulduysam pay ettim çağama.

Güccük de gısgani zaar.

Akşam da dedik bi Harput’a gidek ailecek. Herifin başı arğıdi ama yine bize gıyamadı.

Bekir abiye söz vermişim. Akıl hastanesine ele uzaktan bir el sallayacaktım Harput’ta da erenlere selam götürecektim. Melmeketin damadı benim de şihim Hasan abemin yerine de fişneli dondurma yiyecektim.

Herif dedi ki: “Hepisini niye bir günde halledisin. Galacan ya burda. Her gün birininkini yerine getir.”

Ben de dedim ki:

“Herif arabayı alıp gidecen, bu sıcakda ben neyle gidem? Alışmamışım hotübüslere.”

Çoh uzattım bilim ama az galdı. Gittik Harput’a, gitmez olaydım. Aşağıda heç kimse galmamış buraya çıhmış sanki. Serinlik heç yoh. Yani dört gıyı yani. Bi de her tarafda bi duman göz gözü görmi. Eti gapan buraya gelmiş. Gorha gorha sölim herife. Ele Elaziz’e bahan bi yere oturah mı?

Yine gıymadı bahan: “İt yesin bu cigeri!” dedi. Oturduh ama hiç keyfini çiharamadıh. Sıcah bi yandan, galabalıh bi yandan.

Çıhdıh eve geldik. Herifin başı da çoh arği. Bagajın kapağı tohtu. Şışmış erüg gibi olmuş.

İlaç verdig hemen daldı. Oğlanla bi yandan çay içig bi yandan baba nefes ali mi diye bahig.

Arada sorim oğlana:

“Yavrum babana bahisin de mi?”

“Anne garnı ini çihı.” diyi.

Çıhtım balkona Elaziz’i seyredim. O da beni tabii. Ee gızı gelmiş del mi? Hemi de Fırat’ın gızı... Az da serin olaydı eyiydi. Gıyamim diyem ama sanki cehennem buranın altındadır. Alla Gakkoşlara kolaylık vere, ele serin ede ki ben de herifi çatlada çatlada galam.

KARANLIKTA ARAYAN

◆ Lütfü Kılıç

Dikecekti yakasına düğmeyi,
Kayıp etti elindeki iğneyi.
Aramaya, taramaya başladı.
Ar ederdi, açık yaka giymeyi.

Nerelere düştüğünü bilemez,
Ev karanlık, iğnesini bulamaz.
Sabrı taşar, aramaktan vazgeçer,
Karanlığın himmetini dilemez.

Dışarıda ay ışığı görünce,
Bir oh çeker yüreğinden derince.
Hemen koşar istekle ve hevesle;
Ferahlanır, aydınlığa varınca.

O saatte, oracıkta Hoca'yı
Gören komşu, ihmal etmez sormayı:
"Evini mi bulamadın, ey Hoca!
Yoksa hatundan mı yedin yarmayı?"

Hoca çeker lâhâvleyi içerden,
Der ki: "Seni arta kalan semerden
Ev karanlık, iğne kayıp, bulunmaz;
Faydalanmak istemiştin kamerden."

Adam der ki: " Bu Hoca'da var biraz!
Bu aydınlık senin işen yaramaz.
Hanesinde kayıp olan yitiği,
Akıllı olan dışarıda aramaz."

Hoca der ki: "Değil sözüm kehanet,
Belki aydınlığın sonu selâmet.
Şaşkın şaşkın karanlıkta arayan,
Ya hiç bulur veyahut da cehalet."

KEKEME AŞIĞIN HECE ŞİİRİ*

◆ İlker Gülbahar

Se-sesini du-duysam he-heyecan ba-basar
Şaş-şaşkınlık ba-başlar ak-aklım ka-karışır
Se-sevdanın ye-yeli ba-başımda e-eser
Ka-kalp a-atışlarım ku-kuşlarla ya-yarışır

Bu na-nasıl i-iştir a-anlam ve-veremem
Gö-gözlerim ka-kayar bi-bir şey gö-göremem
İ-iki cü-cümleyi dü-düzgün ku-kuramam
Hi-hislerim sa-sana ya-yanlış e-erişir

Se-sevdadan o-olsa ge-gerek du-durumum
Ba-baharı ya-yaşar yü-yürek ku-kurumum
Do-dolar çi-çiçekle kü-küskün di-dirimim
Ya-yaz ya-yağmuruyla o-o an ba-barışır

Ye-yetiş i-imdada me-medet se-sevgili
Ye-yetmiyor ba-bana fe-fesleğen di-dili
Ne de-desem de he-hep se-seninle i-ilgili
Ta-taze sö-sözlerim bö-böyle bu-buruşur

*Şiirde konuşma kusuru olan engelli kardeşleri-
mizle alay etmek gibi bir art niyet aranmamalı-
dır. Yalnızca dilin kalıplarını zorlamak ve farklı
bir şiir yazmak amaçlanmıştır.

SÖRVAYVIR MACERAM

◆ Şakir Şükür

Facebook'ta aynen şöyle bir paylaşım yaptım. "Acun kardeş, cigaramla, çayımı eksik etmezsen seninle Sörvayvir'a gelirim." Bu paylaşımının üzerinden çok geçmeden telefonum çaldı. Telefondaki bayan, Acun Medya'dan aradığını söyledi, Acun'un selamını ilettili. "Şakir Abi'nin istediği çay ve sigara olsun, lafı bile olmaz. Başımızın üstünde yeri var, buyursun gelsin." demiş. Telefondaki bayan hemen hazırlanırsam akşama beni alabileceklerini söyledi. Telefonu kapattıktan sonra herhalde birisi beni işletiyor diye düşündüm. Akşama kapıya bir araba dayanınca bu işin şaka olmadığını anladım.

Yola çıktık, havaalanında diğer yarışmacılarla tanıştım. Hepsisi de 20-25 yaşlarında dalyan gibi sporcu gençler. Benim de Sörvayvir'a geleceğimi duyunca gülmekten gözlerinden yaş geldi. Benimle "moruk" diye, "dede" diye dalga geçtiler. Hepsine gülüp geçtim: "Ummadık taş baş yarar evlatlar." dedim. Uzun bir yolculuktan sonra Donimik'e vardık. Bizi orada Acun karşıladı; sarıldık, kucaklaştık. Bana çok hürmet etti, yanında yabancı gazeteciler varmış. Beni onlara: "Türkiye'nin önde gelen mizah ve hiciv ustalarından, Açikkara yazarı üstat Şakir Şükür" diye tanıttı. Çok memnun oldum. Biraz muhabbet ettikten sonra bana: "Üstat gönüllülerden mi olmak istersin yoksa ünlülerden mi?" dedi. "Sorduğun kabahat! Ben halk adamıyım, gönüllülerden yana olmam lazım." dedim. Ünlüler kendi adalarına doğru yola çıkarken biz de kendi adamıza doğru hareket etmek üzere hazırlandık. Bu arada ekipten birisi yanıma geldi, ismi Danilo'ymuş. Danilo, anlaşmamıza göre cebime 2 paket sigara soktu. Bir de elime poşet tutuşturdu. Poşetin içinde çaydanlık, çay, şeker, bardak vardı. Danilo, biraz Türkçe biliyordu: "Şakir Abiy, çayın sigaretin bitti, bana soyluyor. Acun Abiy, Şakir Abiy iyi bakacak diyor." dedi. "Bu malzemeleri nereden tedarik ediyorsun evlat?" diye sordum. Az ilerde bir köy varmış, oradaki marketten alıp şirketin hesabına yazdırıyormuş. Cigara paketinin birini Danilo'nun cebine soktum: "Bundan sonra ben senden ne istersem iki katını al. Yarısı senin yarısı benim." dedim. Delikanlı önce anlamadı. "Danilo Türkçeyi öğrenmişsin ama eksik öğrenmişsin. Bak buna avanta derler. Avantaya alış. Ben senden ne istersem alıp geleceksin. Yalnız istediklerimi sigara veya çay olarak yazdır. Kimse uyanmasın." dedim. Delikanlı sevne sevne gitti.

Takım arkadaşlarım beni yaşlı ve güçsüz gördüklerinden teknede yer vermediler, ayakta zar zor gittim. Adaya varınca da hemen barakaya koştular, bana yine yer kalmadı. Canları sağ olsun.

Ben ömrüm boyunca köyden başka yere tatile gidemedim. Baktım, her taraf ağaçlık önümüzde mas-

mavi okyanus... Çok hoşuma gitti. "Ulan Şakir, ahir ömründe dört ayağının üzerine düştün." dedim kendi kendime. Sağdan soldan biraz çalı çırpı topladım. Çaydanlığı ateşe vurdum. Bir ağacın dibine uzandım, okyanusa karşı bacak bacak üstüne atıp sigarayı telledim. Dumanı görenler bir bir yanıma geldi. Biraz önce beni küçümseyenler bir sigara ver diye yalvarmaya başladılar. "Valla yeğenlerim görüyorsunuz gurbetteyiz. Otlakçılığın yeri değil." dedim. "Abimizsin, babamızsın, sen ne istersen yapalım. Bir fırt bari çektir." dediler. O sırada sigaraya alıştığım çocukluk yıllarım gözümün önüne geldi. Abilerimiz, köyün çayırında top oynarlar, bir taraftan da sığır güderlerdi. Aramızda birkaç yaş olsa da bizi oyuna katmazlardı. Biz bir kenarda onları izler, top sahadan çıksın da topu getirmeye gidelim diye can atardık. Sığırlar tarlalara doğru yaklaştı mı abilerimiz keyiflerini bozmak istemediklerinden bizlere: "Bir sigara verelim sığırı çevirin gelin." derlerdi. Biz en az 10 çocuk bir sigara için sığırları çevirmeye koşardık. Hey gidi günler hey. Takım arkadaşlarımın hallerine acıdım: "Sözümden çıkmayacaksınız, ben ne dersem yapacaksınız. Söz mü?" dedim. Hepsisi de kabul etti.

Birer sigara verdim. "Şöyle su dökmeye gider gibi teker teker ağaçların arasına gidin, tüttürün gelin. Sakın kameralara yakalanmayın." dedim. Sonra da hepsini karşıma dizdim. "Bu barakada yaşanmaz. Her tarafı açık. Böcü, börtü, yılan çıyan gelir, bunun fırtınası, yağmuru var. Önce kendimize kalacak bir yer yapalım." dedim. Babam inşaat ustasıydı, onun yanında az çalışmadım. Kumun üstüne bir plan çizdim. "Benim size güvenim yok, kızlar ve erkekler ayrı odalarda yatacak. Ben de biraz horlarım, rahatsız olursunuz, bana da ayrı bir oda yapacağız. Şurası mutfak, şurası banyo... Tuvalet ihtiyacı için ormana gidilecek." dedim. İlk emir olarak takım arkadaşlarımdan ağaç kesmelerini istedim. Çocuklar, antrenmanlı olduklarından hemen üç beş ağaç devirdiler. İkinciye doğru evi yaptık. Gençler: "Şakir Abi acıktık. Ne yiyeceğiz?" demeye başladılar. Hemen bir iki ağaç daha kestirip bir sal yaptırdım. Onlar salı yaparken ağaç dalından bir kanca, kamıştan olta yaptım. Okyanusa doğru açıldım, her taraf balık. Kilo kilo balık yakaladım. Kıyıya geldik. Gençler balıkları pişirirken ormandan kuzukulağı, tere, roka falan topladım. Bir çoban salata yaptık, üzerine limonu sıktık. Yanında da kokanat suyu... Karnımızı güzelce doyurduk, üstüne bir de ananas kestik, keyfimiz yerine geldi. Gençlerle şarkılar söylemeye başladık.

Ertesi gün sabahtan içtima aldım. Herkese nöbet yazdım, kızları bulaşığa çamaşıra, erkekleri oduna sevk ettim. Nöbeti gereksiz bulanlar oldu: "Nöbetçi çekim ekibi gelirken haber edecek, sigara içen varsa

söndürecek.” dedim, ikna oldular. Ufak tefek market ihtiyacını da geceleyin Danilo sayesinde hallediyordum.

Yarışmalar başladı. Başladı, başlamasına ama ödül olarak simit, pirinç, makarna veriliyor. Bizim ekip her gün balıkla beslendiğinden ödüllere tenezzül etmedi. Her oyunda yenilmeye başladık. Bir akşam adamıza gelince gençler: “Şakir Abi ne yapacağız?” dediler. “Evlatlar anlaşma yolunu deneyelim.” dedim. “Nasıl?” dediler. “Şuradan salıma binelim kıydan kıydan gidip ünlülerin adasına varalım, konuşalım. İnsan denilen kale kulağından fethedilmiş, bu sözümü unutmayın.” dedim. Gençler fikrimi beğendi. Birkaç kişi sala atlayıp ünlülerin adasına vardık. “Evlatlarım hepimiz kardeşsiniz. Birbirinizi yemeye gerek yok. Ödül oyunları sizin olsun, dokunulmazlık oyunlarında bize yenilin.” dedim. Sür aşağı sür yukarı, anlaştık. Anlaşmaya göre ödül oyunlarında biz yenileceğiz, ünlüler ise iki dokunulmazlık oyunundan birinde bize yenilecek, diğerinde kim yenerse... Kendimi de işin içine kattım: “Benimle kim yarışırsa yarışsın mutlaka yenilecek.” dedim, kabul ettiler.

Günlerimiz böyle geçiyordu. Ben her gün kova kova balık tuttum. Balıktan sıkıldılar, ördek, kuş avladım. Takım arkadaşlarım kilo verecekleri yerde kilo aldılar. Ödül oyunlarına hiç çıkmayıp hükmen yenilmeye başladılar. Bense her yarışmada rakiplerimin tozunu attırıyordum. Herkes halinden memnundu. Bir kişi hariç: Acun. Acun, beni bir köşeye çekip şimdye kadar benim gibi yarışmacı görmediğini söyledi. Bizim takımın benim sayemde çok güçlü olduğundan bahsetti. Sonunda dilinin altındaki baklayı çıkardı: “Abi, sen kendi başına ayrı bir takım olarak yarışmaya devam et. Seni ayrı bir adaya gönderelim ne dersin?” dedi. Kabul etmeyecektim ama bu yarışma için 400 kişinin çalıştığını, böyle giderse yarışmanın heyecanının kalmayacağını anlattı. Hak verdim. “Yanına kaç personel istersen verelim, her isteğini karşılayalım, beni kırma. Sen aydın adamsın okurum dersin istediğin kitapları verelim.” dedi. “Acun bana kafayı mı bozduracaksın, kitap mitap istemem. İşim yok da ıssız adada kitap mı okuyacağım? Ben okumayı sevmem. Sen bana biraz çerez, biraz nevale ayarla. Ha bir de tespih... Tespihimi evden çıkarırken sehpanın üzerinde unutmuşum.” dedim. “Emrin olur abi.” dedi.

İki kişi gelip beni aldı, tekneye bindik. Beni başka bir ıssız adaya getirip bıraktılar. Vedalaştık. “Şakir Abi bir isteğin var mı?” dediler. “Hiçbir isteğim yok, şu palmye ağacının altında biraz kestireceğim. Siz gidin sağlıklı.” dedim. Ağacın altına yattım. Biraz canım geçmiş. Birisi dürtmeye başladı. Baktım, Şükran.

-“Şükran sen nasıl geldin?” buraya dedim.

-“Ne demek nasıl geldim? Mutfakta bulaşık yıkıyordum, horultunu duydum, geldim.” dedi. Meğer Sörvayvır’ı seyrederken elimde kumanda koltukta uyuyup kalmışım. Şükran’a:

-“Sen bir çay koy hele.” dedim, arkasından bir cigara tellyip televizyon izlemeye devam ettim.

DİNGİL

◆ Aşık Medeni Karataş

Öyle bir dingil ki kışında don yok
Ekonomi süper diyen dingil o
Cebinde metelik bozuk beş on yok
Kuru yavan ekmek yiyen dingil o

Eğile büküle yanıma gelip
Yanımda saf tutup akşamı kılıp
Sabaha diyerek benden borç alıp
Söz verip sözünden cayan dingil o

Bundan sonra bul da üfür dedim git
Üfürecek bulursa bir izmarit
Nefesi kokarca saçı pire bit
Etrafına virüs yayan dingil o

Alleme bellemiş kendini dinde
Amelde kambur ya sıkarken zinde
Uyanıp öğlenin on ikisinde
Kalkıp eşiklaya siyen dingil o

Ne bir görüşü var ne dert tasa gam
Millilik içinmiş her gün gelen zam
Düne kadar cam cam muhterem hocam
Diyerek fetöye uyan dingil o

Şiirde sanatta üstadlara denk
Filimde senarist belli etmez renk
Boğazına zincir takan pezevenk
Yaka açık gömlek giyen dingil o

Belçika, Hollanda, Almanya mış mış
İngiliz, Fransız bize karşıymış
Bak medeni bunlar dış güç diyor dış
El uzaya çıktı yayan dingil o
Dik gelme yavaş gel ho dingil ho

KADROLU MUHTAR IV (Maraş Otu*)

◆ Mehmet Pektaş

Tayyib Atmaca ve Yasin Mortaş'a

Bizim ilçeye vardık. Dolmuştan yol arkadaşım ile birlikte meydanda indik. Yol arkadaşım bütün köylü ishal olurken Tırı Mahmut'un nasıl kurtulduğunu merak ediyordu. Bu macerayı dinlemeden benden ayrılmak istemiyordu. Birlikte az ilerdeki kahvenin önüne oturduk. 2 çay söyledik. Çaylar geldi, ben anlatmaya başladım:

-“Maraşlı bir asker arkadaşım var, adı Ökkeş. Ökkeş askere geldiğinde evliydi, iki de çocuğu vardı. Askerden sonra her mektupta her telefonda “Gel misafirim ol.” der dururdu.

Ben işten güçten daha doğrusu muhtarlık yüzünden başıma açılan belalardan vakit bulup gidemedim. Çocuklarının sünnetine de davet etti beni. Gitmesem bu defa ayıp olacaktı. Gitmeye karar verdim.

Maraş'a gideceğim duyulunca bu Tırı Mahmut beni her gördüğü yerde: “Aman boş gelme.” demeye başladı. Bunun diline düşesiye git başka yere düş. Gideceğim gün: “Mahmut var mı bir isteğin, ne getireyim?” dedim. “Valla, eritmeden getirebilirsen dondurma getir.” dedi. Gülüştük.

Maraş'a vardım. Asker arkadaşım beni otorgarda karşıladı. Sarıldık, kucaklaştık. Beni evine götürdü, sağ olsun yedirdi, içirdi. Düğünü de ettik. Düğünden sonra beni bırakmadı: “Bir iki gün daha misafirim ol Maraş'ı gezek.” dedi.

Taş Köprü, Maraş Kalesi, Ulu Cami, Başkonuş Yaylası, Döngel Mağaraları... Gezdik, tozduk. Maraş'ın içini gezerken Ökkeş, bir bakkala uğradı, ben dışarda bekledim. Elinde küçük bir paketle geldi. Paketin içinde kına gibi yeşilimsi bir toz vardı. Cebinden sigara kağıdı paketini çıkarıp bir yaprak kopardı. Tütün sarıyor gibi kağıdın içine biraz toz koyup üçe katladıktan sonra alt dudağına itina ile yerleştirdi. O sıralar devamlı Cüneyt Arkın'ın filmlerini seyrediyoruz.”

-“Kara Murat filmleri mi?”

-“Hayır. O dönemki filmlerde Cüneyt, uyuşturucu kaçakçılarıyla, bağımlılarla mücadele ediyordu. Komiser Cemil falan... Ben bizim Ökkeş herhalde böyle bir batağa düştü, sandım. Korktum. “Ülen tertip esrar mı bu yoksa?” dedim. Güldü: “Yoh tertip bu Maraş otu.

Bizim burda eşkere satılır. Biz bunu devamlı kullanık. Alıcı?” dedi. “Ver bakayım.” dedim. Bana da sarıp verdi, hap gibi yuttum. Yürümeye başladık. Ökkeş: “Dudağında hökmü gedene gadar bekleticin daha sonra da çıkarıp böyle atıcın.” dedi “Neyi atıcıyım Ökkeş? Ben otu yuttum.” dedim. Ökkeş: “Aboov! Ben sana demeyi unuttum. Bunu böyle dudağın altına koyucudun tertip. Bunu yutarsan ishal olun.” dedi. Daha cümlesini bitirmeden karnım guruldamağa başladı. “Aman tertip bana bir hela göster.” dedim. Hemen bir cami bulduk. Ökkeş dışarıda bekledi. Ben tuvalete girdim çıktım, girdim çıktım.” Akşamı oracıkta ettik. O gün öyle geçti.

Bizim dönüş zamanı geldi. Ökkeş'e: “Memlekete dönerken eli boş dönmeyeyim tertip. Beni hediyelik eşya alabileceğim bir yere götür.” dedim. Eli boş dönersem Tırı Mahmut'un başımın etini yiyeceğini çok iyi biliyorum. Ökkeş beni Kapalı Çarşı'ya götürdü. Bakırcılar Çarşısını dolaştık, güzel şeyler var ama hem fiyatlar cep yakıyor hem de Mahmut'un işine yarar bir şey yok. Ne alsam diye düşünürken Ökkeş ot paketini çıkardı, sigara kâğıdına itina ile dökükten sonra yine alt dudağına yerleştirdi. Birden aklıma bir cinlik geldi. Bu bizim Tırı Mahmut'un çocukluğundan beri kolu uyuşur durur, doktora hekime de gitmez. Ökkeş: “Bana bu ottan bir iki kilo ayarla, ben bunu götürüyüm.” dedim. “Ne edicin tertip o kadar otu?” dedi. “Karışma.” dedim. Aklım sıra otu şifalı diyerek Mahmut'a yutturup onu da ishal edeceğim.” Yol arkadaşım güldü:

-“Vay muhtarım, sende az değılsin.” dedi.

-“Onun bana yaptıkları yanında solda sıfır kalır bu. Neyse ben döndüm geldim köye. Kahveye vardım. Tırı Mahmut hemen yanıma geldi. “Muhtarım hoş geldin. Ne getirdin bakalım?” dedi. Ot paketlerini çıkardım. Önce getire getire bunu mu getirdin der gibi burun kıvıracak oldu. Ben başladım otun faydalarını saymaya. “Bu ot her derde deva, nezleye, gribe, kansere, ülsere, el, kol, diz, bacak, kafa göz ağrılarına bire bir. Senin de ben bildim bileli kolun uyuşur durur. Al bunu kullan. Kaç gün Maraş'ta kaldıysam bir tane bastonlu adam görmedim, herkes bu ottan kullanmış.” dedim. Kahvedeki ihtiyarlar kulak misafiri olmuşlar.

Bizim masaya toplandılar. “Mahmut almayacaksa otu biz üleşelim, bastonlardan kurtulalım.” dediler. Mahmut sırtmaya başladı. Kulağıma eğilip bir şeyler fısıldadı. Mahmut otu alsın diye: “Oo sen ne diyorsun, bu ot ölüyü diriltir! O işe de bire bir. Maraş’ta her evde 8-10 çocuk vardı. Sebebi bu ot.” dedim. Mahmut ot poşetine yapıştı, ihtiyarlar da yapıştı. Mahmut kimseyi dinlemez ama ota yapışanlardan birisi babası. Bana söz düşürmediler, kaş göz işareti yaptım anlamadılar. Otu üleşmeye karar verdiler.

Kahveci bir çay tepsisi getirip ot servisi yaptı. Ben işin sonunun kötüye gideceğini anladım. “Yorgunum.” deyip usulca oradan sıvıştım.

Ertesi gün bizim köy çalkalanıyor. Otu yutanlar hep ishal olmuş. Millet, sudan mı acaba, salgın mı var acaba diye dört dönüyor. Muhtar beni buldu, benim mobileti istedi, ilçeye gidip durumu bildirecekmiş. “Dur muhtarım, ishal olanları kahveye toplayalım. Ben bu işin sebebini biliyorum.” dedim. Camiden ishal olanlar kahveye gelsin, diye anons edildi. Kimse gelmedi.” Yol arkadaşım gülererek:

-“Millet tuvaletin kapısını bekliyordur. Nasıl gelsinler?” dedi.

-“Bu defa Muhtar Ramazan’dan, yani benden ot alanlar gelsin, diye anons edildi. Bir kişi geldi. Kim dersin?”

-“Tırı Mahmut.”

-“Evet. Mahmut geldi. Bir iki kişinin evine biz adam yolladık. Otu nasıl kullandın diye sorduk. Tahmin ettiğim gibi millet otu yutmuş.”

-“Ya Tırı Mahmut?”

-“Tırı Mahmut’a “Sen bu otu nasıl kullandın?” diye sordum. “Muhtarım ben üstüne şöyle ek-tim.” dedi. “Sen niye yutmadın?” dedim. “Salatalığın üstüne tuzu ektiğimize göre öyle kullanılacak sandım. Yanlış mı yapmışım?” dedi. “Doğru yapmışsın. Peki, faydasını gördün mü?” dedim. “Hafif bir kaşıntı var. Biraz daha eksem bir şeyler olacak gibi. Köylü poşete ortak olmasaydı bayram edecektim. Yine de sağ ol. Bir daha bu tozdan eline geçerse kimseye göstermeden doğruca bana al gel.” dedi. Yanaklarımdan öptü, kaşına kaşına gitti.”

*Meraklısana Not: Ot ile ilgili ayrıntılı bilgi için, Hökkeş Mazı, “Kediye Ot Attırma Perdelerin Yır-tılır”, Açıkara Dergisi, 2018, Sayı: 2, s. 14.

HALET-İ ZAMAN

◆ **Salim Kanat**

Gökten kıvılcım yağıyor bakalım
Piknik mevsimi de gelmiş yapalım
Herşey ucuzmuş pazarda alalım
Yanmak kaderde varmış yanalım

Piyasada yalan çokmuş kanalım
Sanal âlem sandırırılmış sanalım
Silahlar mermi doluymuş vuralım
Saatler durdu duracak kuralım

Bir oyuncak sağlam kalmış kıralım
Çok yürüdük de yorulduk duralım
Gitmek de zor kalmak da kalalım
Vermediler dünya malı çalalım

Yitiğimiz çokmuş bizim bulalım
Bu kaz tavlı bu kaz safmış hadi yolalım
Yağ da varmış bal da varmış karalım
Olgun karpuz rengi kanmış yaralım

ŞAİR/YAZAR HABERLERİ/7

◆ Osman Gazi Turaç

Ercan Sağlam: Şiir yazmaya Kırağı ocağında başladı bir ara kendini dağıttı, kendini toparladıktan sonra şiirin SU'yunu çıkarttı. Hiç bir dergide görünmedi. Kendi içinde yazmayı sürdürdü. Bu günlerde sosyal meydana fazla takılmaya başladı. Bundan dolayı da gözlüklerinin camları gözlerimizi kamaştırıyor. Acayip acayip şiirler yazıyor. Mod derin şiir ile dalga mı geçiyor, yoksa dalganın altından geçip kendi sesini mi yakalamaya çalışıyor bunu zaman içerisinde göreceğiz.

Ali Kemal Mutlu: Bir zamanlar eline bir flama alıp bekarlık sultanlık diye bekarların önünde takoz gibi dururken birdenbire evlenmeye karar verdiğini duyduk. Muhtemelen evlenmiştir, yakın zamanlarda da mahsul kaldırmaya hazırlanıyordur. Kulağı çınlasın Şaban Abak: “Şairlik bekar işi” demişti bir zamanlar. Bunu kendisinde gördük, başka şairlere de bulaşacak mı orasını bilmiyoruz. Biz sadece Ali Kemal Mutlu'ya mutluluklar dileyelim. Darısı Şenol Korkut'a olsun.

Arif Eren: İlerlemiş yaşına rağmen şiirin peşini bırakmadan kışları Kahramanmaraş'ta, yazları Balıkesir tarafında bir yazlıkta geçirirken bile Mevsimler isimli bir e-derginin yayımını sürdürüyor. Dostları kendisine bir jest yapmak istemişler ve adına “Ses İpine Söz Asan Şair Arif Eren'e Saygı Günü” düzenlenecek. Şairler yaşarken saygıyı görmeli. Göçüp gittikten sonra gözlerinin badem, dişlerinin inci gibi olması bir şey ifade etmez. Anma etkinliğini yapan arkadaşları tebrik edelim, darısı başka şairlere.

Aydın Işık: Uzun süre Eskişehir'de ticaretle uğraşıp Eskişehir'e yolu düşen şairlerin yazarların kahırlarını, nazlarını çekti. Uzun süre sağlık problemleri yaşadı. Her gün ortalama bir kitap okuma adetini sürdürür. İmkanlı zamanlarında önemli bulduğu kitaplardan çok miktarda satın alır okuyacağına inandığı insanlara hediye ederdi. Okuya okuya kafayı sıyracağından endişe edenler bile var. Van'dan getirttiği iki kedi ile başladığı kedi severliğine mahalledeki başıboş kedileri de ekledi. Kitaplar, kediler ve ara sıra uzaktan gelen misafirlerini ağırlamaktan memnuniyet duymaya devam ediyor.

Fikri Özçelikçi: Fi tarihinde Diyarbakır'da öğretmenlik yaparken iyi hikayeler yazıyordu, Bursa'da öğretmenliğe devam ettiğini biliyoruz ama hikaye yazıp yazmadığından haberdar değiliz. En iyi hikaye, yaşanan hikaye midir nedir bilmiyoruz. Bir yerlerde hikayeleri yayımlanıyor da biz görmüyorsak gören arkadaşlar bizim de gözümüz olsun, yayımlanan hikayelerinden bizi de haberdar eylesin.

İsmail Kılıçarslan: Önceleri kendisini şair olarak bilirdik, dergilerde yazardı. Kırık Ayna mıydı, Kırkayak mıydı ya da Ellengeç miydi bir derginin ya mutfağında çalıştı ya da şef garsonluğunu yaptı. Bir ara Meksika Sınırında “Amerika sen busun” deyince sınırdan uzaklaştırıldı. En son Erzurum'da görüldü. Cins bir adam olduğundan Cins isminde bir dergi çıkardığı hatta onun çok satan dergiler arasında olduğunu söyleyenler bile var. Benim bildiğim, duyduğum bu kadar fazlasını da başkası yazsın.

Mehmet Binboğa: Dedesine “Maraş Aslanı Dirgen Ali” derlermiş. Uçana sikan attığını vuran, ömrünün yarısından fazlası mapushanelerde ve dağlarda geçen namlı bir adammış. Kendisi de bir yerde durmayan, kah aşık olan, kah sosyal medyada birilerine çatan bir karakter olarak hayatını Eskişehir'de sürdürüyor. Yasenya isimli bir şiir kitabı var, bir de Eftelyası var. İyi şiirler yazıyor, gelenegi ve günümüz şiirini iyi biliyor. Kısacası “defineye malik virane”lerde dolaşarak kendine zulmetmeye devam ediyor.

Kamil Doruk: İyi hikayeciler arasında gösterilmesine rağmen kendi içine çekilerek hikayeyi de içine yazdığını söyleyenler var. “Damat Ferit”in gazetesinde yazarların göndermiş olduğu yazıların çöürünü çöpünü ayrıştırmaya devam ediyor. Nasıl mı? Bu gazetede çörsüz çöpsüz bir yazı okuyorsanız bu yazı için ilk önce tebrik etmeniz gereken yazar Kamil Doruk olmalı. Aksini ispat edecek yazar varsa buyursun. Ey yazarlar sözüm öncelikle size. Bu musahhihler olmasa sizi düzelten olmazdı.

R. Güngör Kalkan: Kaytan bıyıklarını burarak, saçına da briyantın sürerek beri benzer erkek fotomodellerin sıksa suyunu çıkaracak yakışıklılıkta. Gelecek geldiğinde ya Gaziantep mebusu olacak ya da şehremini... Sosyal medyayı aktif olarak kullanıyor ve orada da kendisinden başka yakışıklı olmadığını söyleyerek yazının arasına reklam alıyor gibi yapıp diyeceğini diyor. Yazın sonuna doğru Yasin Mortaş ve Tayyib Atmaca'yı Gaziantep'te misafir ettiğini duyduk. Misafirlerine “Alleben'e gidekte bir caarlık kebabı yiyecek yurum.” diyeceği sırada bir başka şair Hüseyin Sönmezler de çıkıp gelince misafirleri ve ev sahibini Çağdaş İmam'a götürüp karınları dizlerine gelene kadar yedirip içirip gönderdiğini öğrendik. Bu aralarda Mithat Enç'i yazdığını da söyledi. Velut yazarlık böyle bir şey olsa gerek.